

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

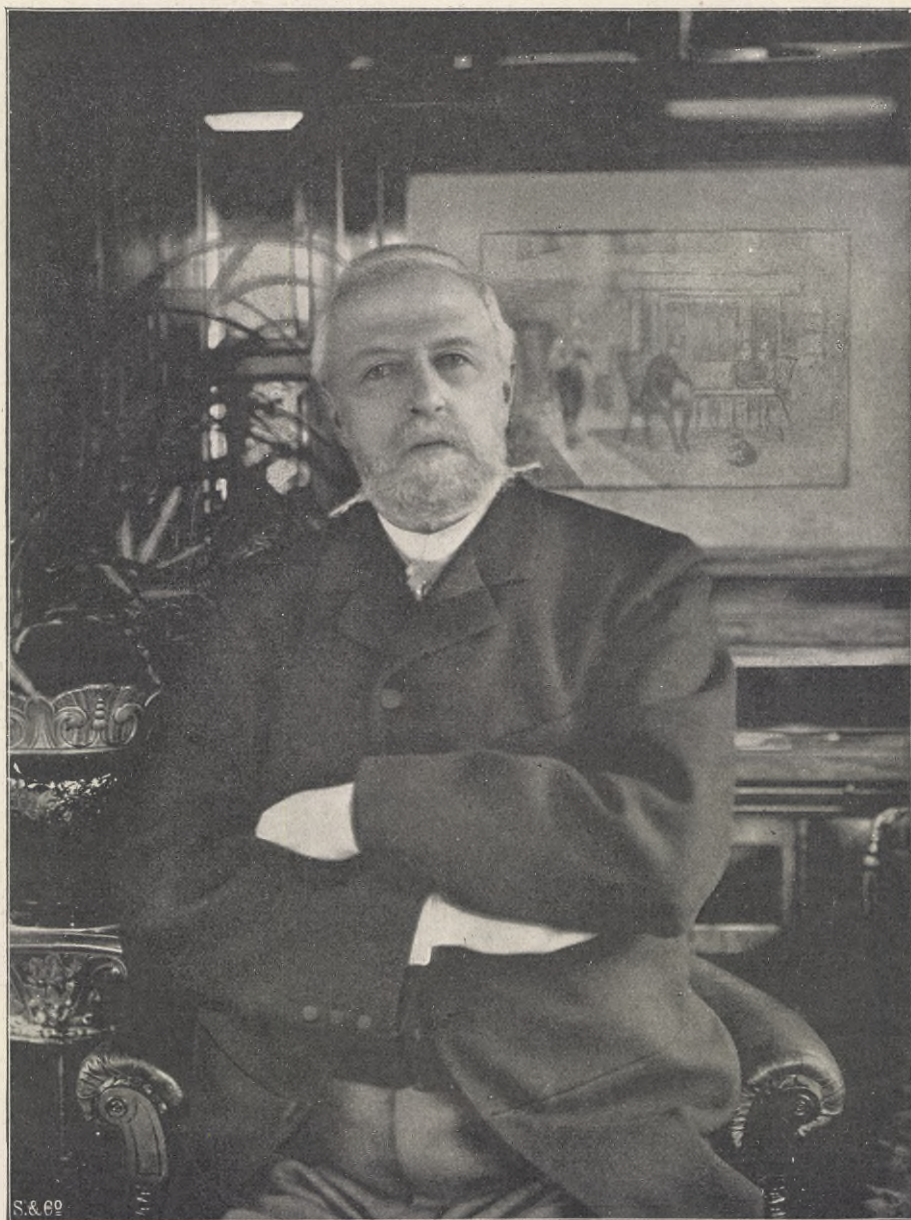
Den 1 Oktober 1900

N:r 1

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Konung Oscar II* (med 1 porträtt). *Stockholms slott* (med 1 illustration). *Oktober*. För HVAR 8 DAG af No Name. *Den nya »Bore»* (med 2 illustrationer). *Modärn svensk skulptur* (med 4 illustrationer). *Riksskytteafvingarne i Stockholm* (med 3 illustrationer). *Viktor Rydberg-mausolöets invigning* (med 2 illustrationer). *Från de tyska kajsarmanövrerna* (med 2 illustrationer). *Prins Albert af Sachsen* (med 1 porträtt). *Presidentvalet i Amerika* (med 3 illustrationer). *S. A. Hedlunds minne* (med 2 illustrationer). *Ett tidningsjubileum* (med 2 illustrationer). *Två diplomater* (med 2 porträtt). *Två celebra musici* (med 2 porträtt). *Svensk bergningsångare i utlandet* (med 1 illustration). *Gallegher som reporter*. Af Richard Harding Davis. *Veckans porträttagalleri* (med 8 porträtt).

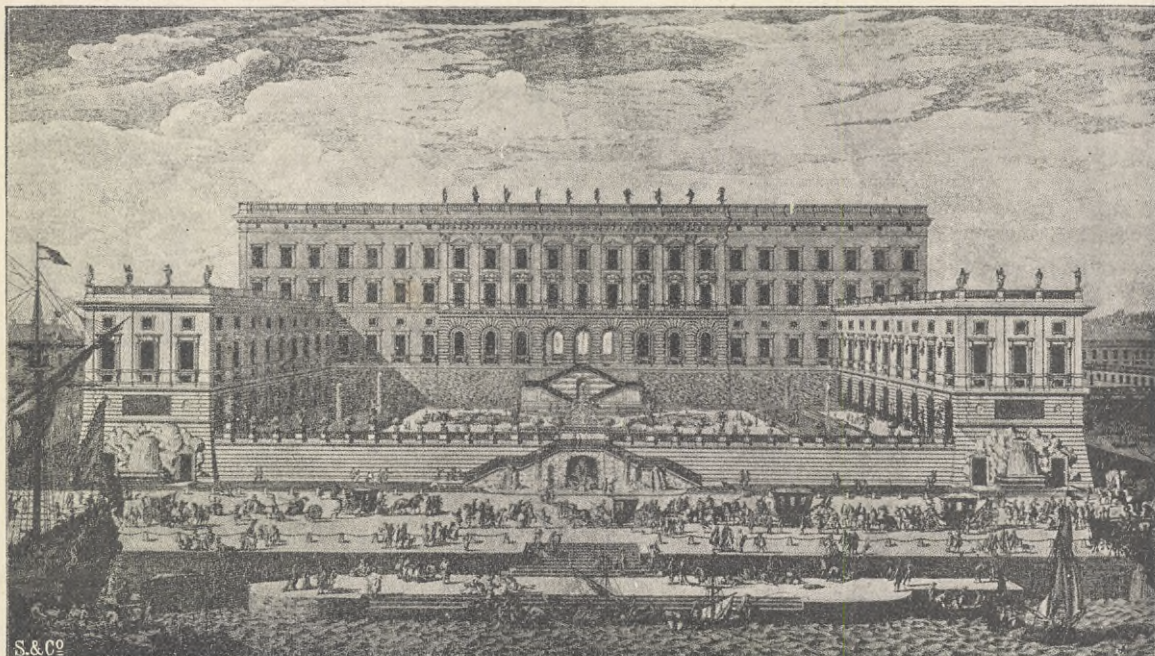
D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

KONUNG OSCAR II.

Detta synnerligen lyckade porträtt af konungen togs under h. m:ts senaste utländska resa, och är icke förut reproduceradt.

STOCKHOLMS SLOTT.
MED ANLEDNING AF DESS RESTAURERANDE.
För HVAR 8 DAG af GEORG NORDENSVAN.

STOCKHOLMS SLOTT ÅT SKEPPSBRON, SÅDANT DET TILLÄRNADES.
Efter NIKODEMUS TESSINS ritning (1703).

Som en verklig farsot har restaureringslustan farit fram med allt för många af våra gamla historiska byggnadsverk. I och för sig är restaurerandet intet ondt eller oberättigadt, om det blott stannar vid för det första byggnadens bevarande, d. v. s. vid nödiga reparationer, och för det andra vid bortskaffandet af sådana tillsatser och ändringar från senare tider, som äro utan historiskt eller konstnärligt värde eller intresse. Om man t. ex. i ett 1500-talsslott på 1800-talet spännt värdelösa papperstapeter öfver gamla väggmålningar, så bör det vara berättigadt att rivna ner tapeterna, ej för att ersätta dem med andra af bättre art utan för att bringa den ursprungliga väggdekorationen i dagen. Men felet med alltför många restorationer har varit, att man försökt gifva byggnaden det utseende, den *borde* ha haft, om den blifvit genomförd i alla detaljer — något som ytterst sällan är fallet med gamla byggnader, på hvilka ofta arbetats i årtionden, ibland — som t. ex. i de gamla kyrkorna — i århundraden. Man har ersatt det gamla, som ju ofta har historiskt berättigande, med nytt i gammal stil, och man har gifvit byggnaden ett utseende, sådant den faktiskt aldrig haft — så är förhållandet exempelvis med både Upsalas och Lunds domkyrkor i deras nuvarande gestalt. Man kan ej kalla dem annat än nybyggnader med användande af de gamla murarne. Det bör ligga i öppen dag, att

man ej här rätt att röra vid ett byggnadsminne annat än med största pietet för det historiskt gifna och med den lättaste hand. I regel bli de restorationer bäst, då man gör det minsta möjliga och då målet helt enkelt är byggnadens *bevarande*. Dess *fullbordande* — i fall delar af den aldrig blifvit genomförda enligt planen — får naturligtvis ej håller anses oberättigadt.

Sedan 1898 står äfven Stockholms slott under restauration. Sedan nämnda år har man ej kunnat se slottet, ty än har en fasad och än en annan varit dold af kompakta byggnadsställningar. Senast norra fasaden, den åt Norrbro till. Nu ha ställningarne fallit och tre af slottets fyra sidor stå oskymda och föryngrade. Det man redan på långt håll ser, är att hela byggnaden fått en betydligt ljusare ton än den förra med dess mörknade yta, som på många ställen rämnat och fallit bort och som nog var målerisk men både fläckig och smutsig. Nu ser det hela tvättadt och fint ut, och nu blir det den fuktiga luftens, rånens och vindarnes sak att återställa de gamla murarnes förra mörka, mustiga färgton.

Ingen af de invändningar, man gjort mot mörkna restaureringar, drabbar arbetet på slottets vidmakthållande. Det har varit i första rummet en genomgående *reparation* af dess yttre. Och en dylik var nödvändig. Utom det att rappningen fallit

bort på stora stycken, så funnos skräckinjagande sprickor — både långa och breda — i tegelmurarna, många stenar voro förvittrade, på flere ställen hade man lappat med cement eller järnplåt, som målats grå, liksom äfven sandstenen ofta var öfverstruken med grå oljefärg. Bristfälligheterna äro nu lagade och äkta material öfver allt insatt, där man vid föregående reparation nöjt sig med lappverk.

Men detta är ej allt. Slottet bygdes under förra hälften af 1700-talet, men fullt färdigt i sin yttre utsmyckning har det aldrig blifvit. Nu har man i samband med den stora reparationen tagit i tu med att ifylla det som hittills saknats. Men det måste betonas att detta skett på det sätt, slottets upphofsman Nikodemus Tessin d. y. afsett. Hans ritningar finnas kvar — både detaljer och totalutsikten af slottet, från olika sidor sedt, sådant det tillärnades. Man har ej kommit i frestelse att hitta på något nytt — man har haft arkitektens idéer att utföra, och, om man äfven förenklat dem något, så har man likväl följt dem med pietet och utan lust att förbättra dem. Allt som Tessin prydt slottet med — på papperet — har ej blifvit utfördt, statyerna på takbalustraden slopades redan af Karl den tolfte, grottan under Logårdstrappan med dess Neptun (?) och dithörande vattenfall har, liksom kaskaderna i de tre nischerna åt Norrbro och två vattenfall dessutom ner i Norrström på norra sidan, stannat i konstnärens fantasi, men de båda kaskader, han tänkt sig under flyglarna åt Skeppsbron, omgifna af de af väldiga ohuggna stenblock bildade hvalfven, de ha blifvit ditfogade, och vattnet forsar där gladeligt öfver droppstensväggarna, om också ej i sådant öfverflöd som på Tessins ritningar, där det ej knusslas med vatten. Öfver dessa kaskader ha de tomma väggfälten blifvit fyllda af ett par inskrifter, som i få ord påminna om slottets tillkomst-historia.

På flyglarnes väggar åt Logården ha vaser kommit upp på de förut tomma konsolerna, och södra fasaden, som hittills varit den som lämnat mest öfrigt att ifylla, kommer nu först att framstå i färdigt skick. Här är den stora infartsvägen till slottet, här har Tessin utvecklat en stolt och värdig prakt i midtpartiet, hvars rika anordning äfven har den uppgift att fångsla åskådarens uppmärksamhet så odeladt, att denne ej lägger märke till det osymmetriska i fasadens anordning med den afskurna flygeln åt Storkyrkan till.

Här ha i nischerna mellan kolonnerna blifvit uppsatta fyra bronsgrupper af Bonchardon — en fransk skulptör, som var bosatt här och som gjort flera

andra arbeten för slottet. Öfver porthvalfvet ses svenska riksvapnet, i de förut tomma kvadraterna utefter hela fasaden ha reliefer från 1700-talet blifvit insatta och första våningens nischer komma att prydas af en rad statyer af märklige svenska män under 16- och 1700-talen. Denna serie dekorativa bildstoder är nu under arbete, och den första väntas inom kort komma på sin plats.

Äfven porthvalfvet utåt Slottsbacken — stora entréen till slottet — har blifvit ordnad med ganska rik dekorerung — bland annat med reliefporträtt af de fyra regenter, under hvilkas regering slottet uppfördes. De öfriga arbeten i slottets inre, som falla inom de senaste åren, ha ej stått i gemenskap med denna yttre restaurering. Främst i ögonen fallande är norra hvalfvets nva dekorerung samt vestibulerna till konungens våning och fäst-våningen, hvilka blifvit prydda med prof. Kronbergs takmålningar. Som en hyllning åt slottets arkitekt har konungen i trappuppgången uppstått en monumental byst öfver Tessin.

Allt som allt är det ett omfattande arbete, som blifvit nedlagdt på slottets bevarande och på dess dekorativa fullbordande. Stockholms slott är en af våra historiskt liksom konstnärligt märklige byggnadsverk. Det är dessutom beläget i Stockholms medelpunkt, benärskande utsikten från hela norra stranden såväl från Saltsjö- som Mälarsidan — det vill säga, att det *har* beherskat denna utsikt. De på den mest olämpliga plats, som kunde uppsökas, förlagda riksdags- och riksbanksbyggnaderna på Helgeandsholmen komma nu att skymma slottet från Mälarsidan och att på ett om konstnärlig ekonomi föga vittnande sätt ställa sig täflande invid det, från Saltsjöhället sedt.

Slottets *läge* är det bästa möjliga och anordningen af dess närmaste omgifningar med blicken fäst på dess stil och mått var gjord med fin beräkning och odlad smak. Det sätt på hvilket Tessin använt läget och terrängförhållandena är absolut snillrikt. Slottet verkar behärskande hela sin omgivning utan att det likväl ligger mycket högt, och det ser större ut än det är — detta tack vare sina långa horisontala linier, tack vare frånvaron af gaflar, torn, utskjutande partier o. d., som för öfrigt ej tillhör dess byggnadsstil, den italienska högrenässansen. På en af Tessins förslagsritningar har slottet ett ganska lågt, sluttande tak ofvanför takbalustraden — att detta tak blef slopadt på den definitiva ritningen var en lika djärf som genialisk idé, ty först sedd som silhuett mot himmelen gör bröstvärnets långa, rena linie afsedd verkan.

(Forts.)

OKTOBER.

För HVAR 8 DAG. af No Name.

Det lyste höstsol öfver skolhusets gamla fasad och brutna spåntak. På den ganska höga förstuttrappans öfversta steg stod Elsa Roth, lärarinnan. Hon var barhufvad och de muntra solstrålsknippena knöto en skimrande krans omkring det slätkammade håret och den låga pannan med sina nålfina rynkor.

»Framåt», kommanderade hon med klar, fast röst, och på led med fyra och fyra i hvarje tropade smättingarna af. Ifriga fötter stampade takten längs hela den stora gårdsplanen med sin grofva sand och sina svaga trädtegelningar.

Hunnen till grinden, sände hela barnskaran en hälsning upp till »fröken», innan den delade sig på rotar och vandrade ut i socknen. Elsa stod kvar en stund och såg efter sina elever, och en tanke kom för henne, en tung, okbunden tanke: »Först skall jag nu ha de där fyra, fem år, och så en ny flock samma årsföljd, därefter åter en och åter en, tills jag blir pensionsmässig! Hon suckade, rätade på sin smärta, kraftiga gestalt och blickade ut mot det vackra landskapet, nu vackrare än någonsin i sin rika, mogna brittmässommarsfärging. Så många starka, varma färger, så mycket intensivt lefvande lif just nu, innan frosten kom och hämmade all pulserande lust att vara till! Ah, hon tyckte, att hon så tydligt kunde känna naturens sista, hänsynslösa kamp mot vinterns välde. Det var som denna kyligt passionerade oktoberstämning gripit henne själf, blifvit till ett eko af den röst, som ropade till henne: »Här inne i folkskolan, Elsa Roth, härinne i den stora, fyrkantiga salen begrafver du dag efter dag din personlighet, det inom dig, som har rättighet till annat än förvisning.» Men hvad tjänade det egentligen till, att hon hörde på den rösten? Hon kunde icke, ville icke handla annorlunda än hon gjort.

Elsa satte sig på trappan och stödde hufvudet mot händerna, här i solen var det nästan sommarvarmt, så hon behöfde icke frukta för att förkyla sig. Hon tänkte tillbaka på de långa, trista seminarieåren med sin pluggläsning, på den tid, då hon med hjärtat i halsgropen började tjänstgöra som »extra» och slutligen på den dag, hon blef utnämnd till ordinarie ute på landsbygden, där det var så underligt ensligt och tyst, men där hon i alla fall skulle bygga ett litet godt rede, lagom för två.

»Fröken, maten står och kallnar», ropade »lilla Karin», fattighusgumman, som hjälpte till i skolan. Hon tittade röd och gemytlig i köksdörren.

»Tack, jag kommer.»

Elsa skyndade sig att äta och sprang upp för den hvita, renskurade trappan, där hennes »våning» var belägen. Hon öppnade dörren och steg in. Hennes ansikte fick ett uttryck af barnslig, uppriktig glädje.

»Mitt hem, mitt lilla hem», utbrast hon helt högt.

Allt hvad hon kunnat skaffa af bekvämlighet, enkel elegans och prydnadsföremål fans i dessa två små rum med sin utsikt öfver slätten och landsvägen, hvilken likt ett bredt, dammfärgadt band slingrade sig genom fälten och slutligen försvann i en krökning, där granskogen började.

Hon såg på den gamla moraklockan i hörnet, ett arf från det nu så fullständigt splittrade föräldrahemmet. Hon var redan half fyra. Då var det snart på tiden att fara till stationen och hämta modern. Elsa log: »Lilla, kära mor, du skulle

väl trifvas i ditt nya hem, det trygga lilla redet, som en ung, kraftigt vilja slutligen byggt!»

»Karin», ropade hon plötsligt, ifrig som en liten oerfaren husmor, »kom nu ihåg, att vi få riktigt godt kaffe, när vi komma tillbaka från stationen och glöm inte att lägga in smörkringlorna litet i ugnen.»

»Nej, fröken Elsa kan vara lugn, Jag skall nog sköta om det.» Karin tittade i dörren. »Ja, det får jag säga att fasligt fint och vackert är det här, men litet kusligt blir det nog under de långa höstkvällarna för frun och fröken att sitta här ensamma.»

»Ånej», sade Elsa en smula otåligt, »mor och jag hålla så innerligt af hvarandra.» Det sista kom varmt som en smekning. »Ja, kors då kära fröken, det tror jag visst det, men om jag finge säga min oförgripliga mening till skolrådet, så skulle jag säga de höga herrarna, jag, att de alltid skulle liksom para ihop en lärare och en lärarinna. De skulle bo i samma skolhus eller bara ett litet stycke ifrån hvarandra.»

Elsa blef blossande röd.

»Nu pratat Karin dumheter», sade hon strängt.

»Det ska inte fröken säga mig. Gud själf har ju gifvit exempel i paradiset vet jag. Tänk på Adam och Eva.»

»Nej, jag tänker på skjutsen, som borae vara här nu», svarade Elsa stramt, »jag tror, att jag går emot den en bit.»

— — — — —
Ett par timmar senare satt enkefru Roth och Elsa bredvid hvarandra i soffan. Rummet såg så hemtrefligt ut med sina ljusa tapeter, hvita gardiner, tända lampor och mångfald af växter. Rullgardinerna voro nere, utanför var det så tyst, så tyst, endast en och annan vindstöt för tjutande genom träden som förebud för de våldiga höststormarna.

»Lilla mor, att jag nu ändtligen har dig här», sade Elsa vekt, »du vet inte, hur glad jag är öfver det. Nu skall jag arbeta för dig och för vårt lilla hem, det skall bli hela min sträfvan.»

»Stackars mitt lilla barn, om du ej finge ett annat mål», sade enkefru Roth allvarligt, »min flicka känner inte kärleken än, men din tid kommer, och jag vill önska, att det blir förr än under lifvets brittmässommars.»

»Hur så?»

»Å jo, det är så mycket frost i luften då.»

»Kanske! Vi ska inte tänka på spöken, lilla mamma. Jag har ju dig.»

Elsa omfamnade och kysste modern hjärtligt.

De lågo båda länge vakna och hörde, hur stormen tilltog allt mer, under det rågnen i enförmigt dropp, dropp började slå mot rutorna.

Fru Roth hade knäppt ihop händerna. Hon bad stilla och förtröstansfullt för hvad hon kallade sitt barns lycka.

Elsa vred sig oroligt. Hon tänkte om igen på detsamma: år efter år — år efter år, och plötsligt greps hon af en sjudande längtan efter våren. Det fick icke bli höst inom henne än; hon ville ej gifva sig oktobermörkret i våld, ville ej . . .

»Sofver du, lilla mor?»

»Nej, min tös.»

»Tror du kusin Harald skulle komma hit en söndag, om vi bjöd honom.»

»Det tror jag visst. Han var med mig ned till tåget.»

»Bad han hälsa till mig?»

Elsas hjärta klappade hårdt.

»Ja visst — har jag inte framfört det?»

»Nej!»

Elsa hade rest sig på armbågen och såg öfver mot moderns säng, slutligen sade hon helt sakta:

»Tror du, han håller af mig än?»

»Ja, Elsa.»

Innan fru Roth visste ordet af, lågo dotterns mjuka armar om hennes hals:

»Åh lilla, lilla mor, då är jag inte rädd för oktobermörkret, då är det sol i det i alla fall. Jag tänkte ett tag, den hade gått ned.»

»Och jag som inte trodde, att den gått upp för dig ännu, lilla barn.»

»Jo, det — det gjorde den här ute i ensamheten.»

DEN NYA »BORE.»

Fotografier för HVAR 8 DAG.

För några dagar sedan mottogo vi en vattendrypande hälsning från den i vintras förolyskade Finlandsångaren »Bore» — ett paket finsk

äfvén besättningen är på det hela taget otörändradt densamma.

Endast ångarens inredning har undergått en mindre förändring, afsedd att tillfredsställa ännu strängare kraf på komfort och bekvämlighet. Matsalen har utvidgats, så att den rymmer åtminstone 60 personer, och första klassens passagerarhytter ha förlagts midskepps samt tillökats med en familjhytt, en ovanlig företeelse på svenska båtar. Äfvén däckspassagerarna ha fått sin »salong», en synnerligen välbehöflig tillflyktsort på en vinterbåt i »Bores» farvatten.

Salonger och hytter äro inredda med smak och solid elegans. Matsalens tak är beklädt med pressad hvit pegamoid, och skylightet är hållet i hvitt med konstnärligt utförda målningar.

Ångaren Bore II.

julliteratur, som efter åtta månaders hvila på hafsbotten med dykarnes hjälp räddats ur sin sjönöd. Ännu pågår emellertid bergningsarbetet med ångaren och torde nog behöfva ännu en tid för att afslutas.

Men redan nu har en ny Bore — som i dopet undfått namnet »Bore II» — börjat sin verksamhet på den gamla traden Stockholm—Åbo. Förvillande lik sin föregångare föres den af samma befälhafvare — kapten Rusko — som denne. Och

Matsalen å Bore II.

MODÄRN SVENSK SKULPTUR.

FRÅN VÅR PARISKORRESPONDENT.

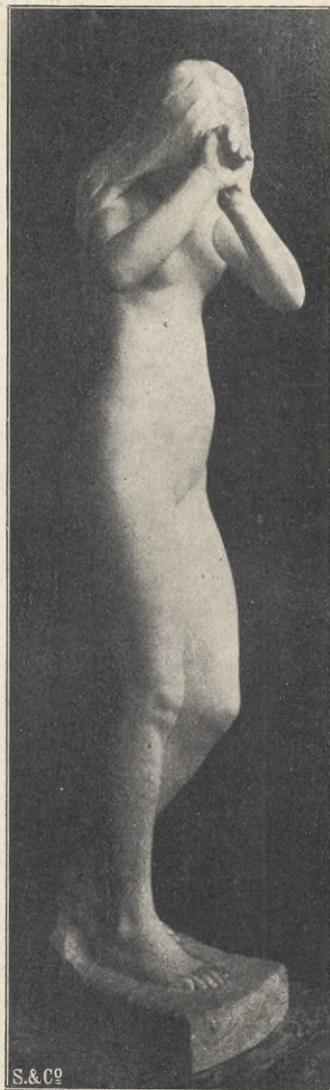
Redan i våras hade jag tillfälle presentera för HVAR 8 DAGS läsare några af våra svenska Parisskulptörer samt deras för världsutställningen afsedda arbeten. Vår skulpturafdelning på utställningen är ju i jämförelse med andra länders mycket obetydlig. Bland de arbeten, som belönats af juryn, befinna sig emellertid två af dem, som återgåfvos i HVAR 8 DAG i våras, nämligen »Innocence», af Carl Eldh, samt »Mière», af Milles.

Den förre af desse konstnärer har först i år framträdtt för offentligheten men har dock hunnit deltaga i tre utställningar, och på alla ha hans arbete väckt uppseende genom såväl den fina formbehandlingen, som en starkt utpräglad symbolism, hvilken, trots den icke saknar förebilder inom den moderna skulpturen, dock röjer en omedelbar, personlig inspiration. Man ser vid första ögonkastet, att man har att göra med en konstnär, som har egna idéer och som hämtar dessa icke ur en falsk antiks skräpkammare utan ur lifvet.

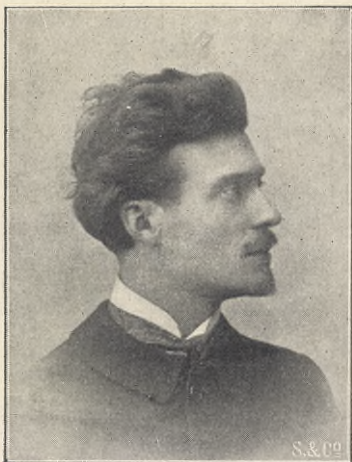
Af de konstverk vi i dag återge, tillerkändes »Douleur d'une mère», på årets parisersalong *mention honorable* och har, liksom »Innocence», varit afbildad samt lofordande omnämnd i två af de förnämsta konstrevyerna i Europa, den Bruckmanska »Die Kunst» i München, samt Revue des Art Decoratifs i Paris. De båda andra, »Linnéa» och »Daggkåpan», äro först nyligen fullbordade och ha ännu icke lämnat konstnärrens atelier,

DAGGKÅPAN.

LINNÉA.

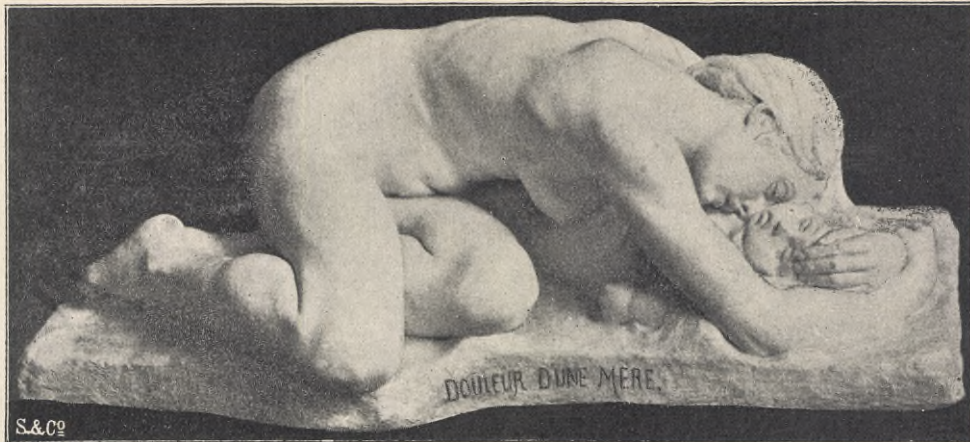

CARL ELDH.

men det är dennes mening att i höst jämte andra arbeten exponera dem i Göteborg.

Båda dessa nya arbeten vittna om en känslig blick för naturen, och såväl i den blyga Linnéan, som döljer sig djupt bland skogarnes mossor, som i Daggkåpan, hvilken tidigt på våren spirar upp ur plogfårorna och öppnar sina hjärtblad för daggen, spåra vi samma symbolism som den hvilken skapade Hasselbergs berömda Snöklocka. Denna äkta natursymbolik har intet lånat från den fantastiska blomstersymbolism, som vi känna från Ville Vallgrens och hans skolas moderna »femmes fleurs», och har ännu mindre något gemensamt med en Carrières dimmiga symbolism eller den romantiska symbolism, för hvilken exempelvis på måleriets område Richard Berghs bekanta »Riddaren och Jungfrun» kan tjäna som förebild.

Ralph.

S.&C^o

MODERSSORG. (Douleur d'une mère). af CARL ELDH. Prisbelönt å Parisutställningen.

RIKSSKYTTE- TÄFLINGARNE I STOCKHOLM.

Fotografierna af anonym amatör.

Den 21, 22 och 23 september täflade rikets »mästerskyttar» i Kaknässkogen om de af staten utsatta priserna. Dessariksskyttetäflingar ha med hvarje år motsetts med allt större intresse, liksom äfven resultatet blifvit allt vackrare. Särskildt gäl-

S.&C^o

ler detta i år ifråga om 3:e klassens täfling — »precisionsserie» och »hastig precisionsserie» på 300 m. afstånd.

Som rikstäflingarnes mästerskapsskytt förklarades i år hr G. A. Sjöberg, Stockholm, med 280 points. Priset bestod af ett af kronprinsen skänkt Mausergewär och 100 kr.

Våra bilder visa de raska skyttarne i olika ställningar.

VIKTOR RYDBERG-MAUSOLÉETS INVIGNING.

»Hvarje själ, som längtan bränner
till hvad ädelt är och sannt,
bär uti sitt bröst och känner
evighetens underpant.»

Det finnes stunder under jordelivets ökenvandring, då vi tydligare än annars förnimma vingslagen af det eviga, det oändligt höga Stunder, då vår ande ett ögonblick känner sig mindre fjättrad af de jordiska banden och med högtidlig bafvan lyfter blicken att skåda ljuset... En sådan högtidsstund var för hvarje närvarande invigningen af Viktor Rydberg-mausoléet på årsdagen af den store siarens död. Det var en klar, vacker höstdag — liksom för fem år sedan, då hans efter skönhet och sanning törstande själ skiljde sig från det jordiska...

Hvilken tack äro vi icke skyldiga Viktor Rydberg för den insats han gjort i vår kultur, hvilken skönhets- och frihetsidealismens Simson har han icke varit och är alltjämt mot de modärna filistéerna med deras »vetenskapliga» materialism! Detta skall Sveriges folk aldrig glömma, aldrig bestrida, aldrig utan värma erkänna. Han har nobiliserat vårt tanke- och känslolif, han har väckt vår trängtan »till hvad ädelt är och sannt — evighetens underpant».

Invigningstalet vid högtidligheten hölls af konstakademiens præs, frih. J. Nordenfalk. Han slutade sitt djupt kända och varmt framförda tal med ett »Gud välsigne Dig — Viktor Rydberg!» Och i dessa ord instämmer vårt folk, som lärt att högt och heligt akta den föresyn och det arf, som gifvits det i Harpolekaren, i Mäster Gudmund målare, i Vapensmeden — i allt hvad hans snillrika ande skapat.

»Hvad rätt du tänkt, hvad du i kärlek vill,
hvad skönt du drömt kan ej af tiden härjas.
Det är en skörd, som undan honom bärgas,
ty den hör evighetens rike till.»

ETT KARAKTÄRISTISKT PORTRÄTT
AF VIKTOR RYDBERG.

Foto: Olga Rinman, Gbg.

INVIGNINGEN AF VIKTOR RYDBERG-MAUSOLÉET PÅ NYA BEGRAFNINGSPLETSEN I GÖTEBORG.
Den 21 september 1900.

FRÅN DE TYSKA KEJSARMANÖVRERNA.

Från vår Berlinkorrespondent.

Bredvidstående två bilder äro tagna under de stora, hvarje år förekommande, två armékårer omfattande höstmanövrerna. Dessa hafva i år egt rum i Pommern i närvaro af kejsaren, kejsarinnan och en mängd andra furstligheter. I dem hafva äfven för första gången sedan fransk-tyska kriget 1870—71 franska officerare deltagit, ett anmärkningsvärdt tidens tecken. I gengäld deltaga nu, äfven för första gången sedan 1870, tyska officerare i de nu pågående franska manövrerna.

Den ene af våra bilder visar kejsar Wilhelm återvändande från manöverfältet på automobil. Kejsar Wilhelm är ännu icke en sådan automobilvurmåre som prinsen af Wales, hvilkens hufvudsakliga intresse för närvarande lär vara att studera alla världens automobil-

KEJSAR WILHELM OCH HANS STAB Å SE MANÖVERSTRIDERNA

Öfre bilden: KEJSAR WILHELM PÅ AUTOMOBIL. (Kejsaren sitter till höger å andra sätet).

system, men kejsaren är mycket intresserad för automobiler och besitter en särskildt beställd sådan, den vi här se, hvilken lär ha kostat 1,800 pund sterling (omkr. 32,000 kr.) Det är på grundval af detta intresse, som automobilerna nu hålla på att för olika ändamål införas i tyska armén. Ifriga experiment hafva länge företagits härför.

Den andra bilden talar för sig själf. Den visar kejsaren och hans stab m. fl. åskådande striden . . .

PRINS ALBERT AF SACHSEN.

OMKOMMEN VID EN KÖRTUR.

Söndagen den 18 sept. drabbades det sachsiska konungahuset af en olycka, som sänkte det i djup sorg. Prins Albert af Sachsen, yngste son till konungens broder, åkte på väg från manövrerna från Pillnitz till sin bostad, då hästarne föllo i sken. Det var omöjligt att hejda dem, den unge fursten slungades ur vagnen och blef så svårt skadad, att han knappt tio minuter derefter utandades sin sista suck.

Den 25-årige prinsen var uppriktigt afhållen för sitt sympatiska väsen och olyckan har väckt stor förstämning, främst inom sachsiska hofvet.

PRINS ALBERT AF SACHSEN.

PRESIDENTVALET I AMERIKA.

För HVAR 8 DAG.

Diplomaterna klaga öfver, att Amerika, som nu i följd af spansk-amerikanska kriget räknas med i stormaktskonserten, är en så oberäknelig faktor i fråga om det himmelska rikets affärer. Den ena dagen tjänar Washington såsom utgångspunkt för ett ursprungligt ryskt förslag att utrymma de allierades trupper ur Peking, den andra dagen nästan tillbakatager man i Washington detta förslag, för att den tredje dagen åter låtsas som det aldrig funnits. Den ena dagen förklaras det, att Amerika erkänt Li-Hung-Chang som fredsmäklare, den andra dagen förklaras den gamle vicekonungen vara en räf, som man icke borde tro på.

Orsaken till detta vacklande är icke svår att leta reda på. Amerika står omedelbart inför presidentvalet; agitationen är drivven till sin spets; valrörelsens vågor gå höga. *Mc Kinley*, under hvars nu snart tilländagångna första valperiod Amerika slagit in på för den stora republiken hittills så godt som alldeles okända banor, under hvars presidentskap Amerika fört krig, eröfrat utomamerikanska länder och sett ett »storamerikanskt» parti, sett imperialismen växa upp, *Mc Kinley* har nu åter antagit den honom från det republikanska partiet erbjudna presidentkandidaturen. Mot honom står äfven nu hans motståndare från 1896, *Bryan*. Denne har för denna gång från sitt program så godt som strukit den gamla stridsfråga, som 1896 stod främst i valagitationen, silfverfrågan, och i stället såsom hufvudprogrampunkt valt antiimperialismen, d. v. s. han söker för sig samla motståndarne till den *Mc Kinleyska* landutvidgnings- och krigspolitik. Detta är otvifvelaktigt ett skickligt drag af *Bryan*, att skjuta imperialismen i förgrun-

PRESIDENT MC KINLEY.

den, ty stora massor bland Amerikas befolkning äro högeligen missbelättna med de krigsskatter, människoförluster, som imperialismen medfört och fortfarande medför. Detta så mycket mera, som

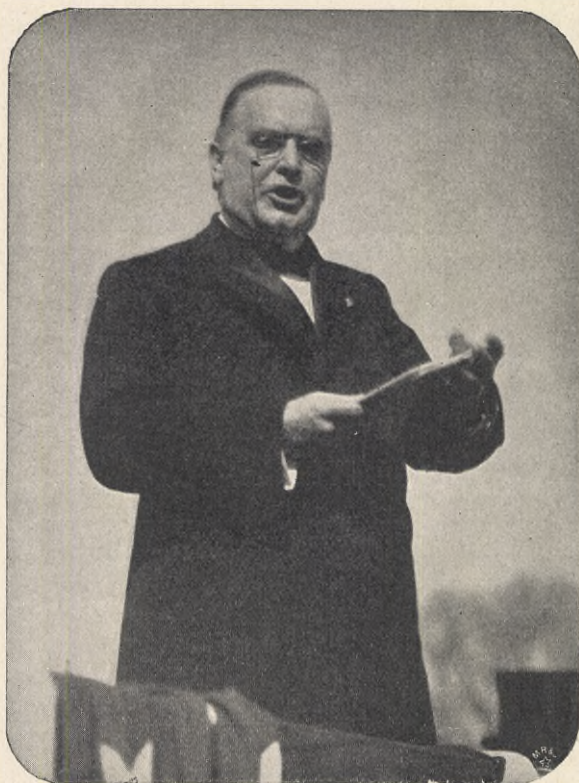
Kuba icke synes skola komma att bereda Amerika någon glädje och det 700,000 dollars om dagen samt hittills omkring 7,000 amerikanares lif kostande kriget på Filippinerna icke tyckes vara närmare sitt slut nu, än för ett år sedan.

I följd af denna ställning inför valet, måste *Mc Kinley* och hans regering intaga en sådan hållning i Kinafrågan, att antiimperialisterna få så få nya angreppspunkter som möjligt.

1896 fick *Mc Kinley* 271 och *Bryan* 176 röster.

DEMOKRATERNAS PRESIDENTKANDIDAT BRYAN (i midten)

PRESIDENT Mc KINLEY TALAR.

Antagligen segrar Mc Kinley äfven denna gången, men detta är dock ännu omöjligt att med bestämdhet förutsäga. I alla händelser kommer skilnaden i röstantal icke att blifva så stor som vid senaste valet.

Det är anmärkningsvärdt för amerikanska förhållanden, att de båda kandidaterna icke själfva deltaga så ifrigt i valkampen, som vid senaste val. Mc Kinley säger, att hans värdighet förbjuder honom detta, och Bryan påstår, att han skadade sig själf mer än han gagnade, då han under senaste valkampen deltog i valagitationen öfver hela landet och ibland höll ända till 10 valtal på olika platser på en dag. En gång föll han afsvimmad ned midt under sitt anförande!

Andra arbeta emellertid för kandidaterna. För att nu nämna ett par, så har Bryan hållit ett tal för en fonograf, som därefter i mångtusende exemplar valsar återger talet öfver hela landet, och Mc Kinleys parti har anställt en kvinlig politisk agitator — den första i världen — som reser landet rundt och håller politiska tal.

Valstämningen i Amerika noteras på vadslagningsbörserna i Newyork, Chicago etc. liksom bomull och andra varor på varubörserna. Den senaste noteringen var 2 för Bryan och 5 för Mc Kinley. 20,000 dollars sattes för Bryan mot 50,000 för Mc Kinley.

S. A. HEDLUNDS MINNE.

Fotografier af Axel Larson, Göteborg.

Den 19 september fördes S. A. Hedlund till den sista vilan. Det var en enkel sorgeakt, utan parentationer eller tal. Så hade den hädangångne i lifstiden förordnat.

Men antalet deltagande uti högtidligheten var naturligtvis ofantligt stort, liksom afskedets blomstergård icke kunnat vara rikligare.

Efter jordfästningsritualen fördes stoftet till krematoriet för att brännas. T. v. hvilat det i en

S. A. HEDLUNDS JORDFÄSTNING.

S. A. Hedlund och hans maka, å deras egendom Bjurslätt.
Det sista porträttet af den hädangångne.

urna i Viktor Rydbergs grafkammare. De båda, som i lifvet voro så nära knutna vid hvarandra, fingo en återförening i döden.

ETT TIDNINGSJUBILEUM.

Fotografier af Betty Larsson, Vexjö.

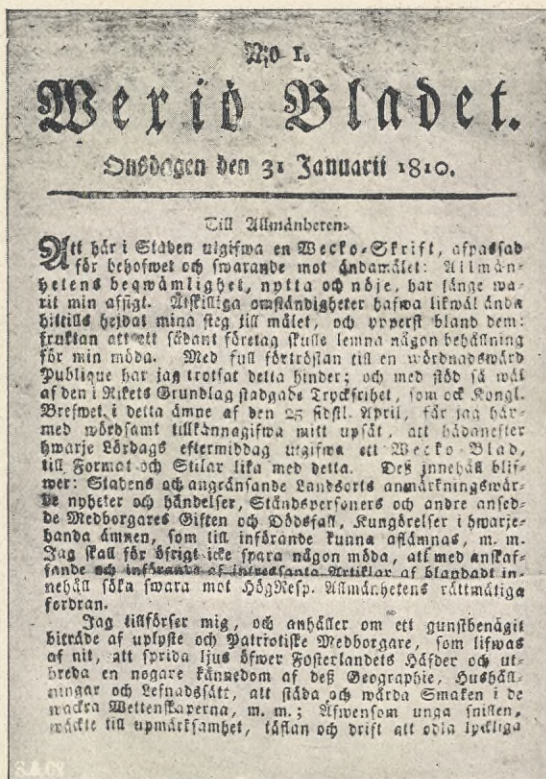

D:r JOSEF ROSENGREN.

En af Sveriges äldsta nu utkommande tidningar *Nya Vexjöbladet* har i dagarne firat sitt 90-årsjubileum. Detta kom så till vida »post festum», att det redan den 31 januari var nittio år sedan första numret af tidningen såg präsens svärta och dagens ljus. Jubileet firades den 15 sept. med en fäst, vid hvilken bl. a. tal och en mängd lyckönsk-

ningstelegram vittnade om de sympatier tidningen åtnjuter i vida kretsar.

Vi återgifva här ett facsimile af »Vexjöbladets» första nummer. I detsamma säger sig utgifvaren vilja erbjuda »en veckoskrift, afpassad för behofvet och svarande mot ändamålet: allmänhetens bekvämlighet, nytta och nöje». Sedan april 1894 utgifves tidningen af läroverksadjunkten dr *Josef Rosengren*, som väl förstått att ingjuta nytt lif i »Bladet» samt göra det mycket spriddt, ansedt och aktadt.

»WEXJÖ-BLADET» N:o 1.

TVÅ DIPLOMATER.

Den ryske utrikesministern Muravievs plötsliga död midt under det krisen i Kina nått sitt farligaste stadium, förorsakade åtskillig ängslan i ryska kretsar för Rysslands diplomatiska och följande militäriska operationer i fråga om makternas uppträdande i Kina.

Czaren har emellertid utsett greve *Wladimir Nikolajewitch v. Lambsdorff* till Muravievs efterträdare, och den ryska utrikespolitiken har därigenom fått en kraftig, säker ledande hand, sedan 34 år bevärdad i utrikeskansliet och redan en gång förut ställföreträdande utrikesledare. Von Lambsdorff är endast 56 år gammal. Han härstammar från ett westfaliskt adels-hus, v. Wenge, hvars ryska gren af Alexander I upphöjdes i grevständ. I såväl Ryssland som i utlandet betraktas v. Lambsdorffs placering såsom ledare för utrikespolitiken såsom en försäkran om Rysslands fredspolitik. Men de panslavitiska hettspörrarne äro missnöjda, enär den kallt, lugnt beräknande v. Lambsdorff icke är en man efter deras sinne.

Yang-Schi-Kai är den af de kinesiska ämbetsmännen, som näst Li-Hung-Chang är mest känd bland europeerna. I flere år har Yang-Schi-Kai, guvernör öfver Schantung, varit en förmedlare mellan

det himmelska riket och den öfriga världen, i det att ändstationen på den kinesiska telegrafn varit honom anförtrodd. Från denna station, Schantung, har förbindelsen mellan regeringen i Peking och yttervärlden uppehållits medels kurirer. Genom Yang-Schi-Kai har all korrespondens mellan kinesregeringen och hennes utländska sändebud gått. Det var äfven genom Yang-Schi-Kai som alla underrättelser från Peking under belägringen kommo, det var också genom honom, som det sedermera lyckligtvis oriktigt befunnna meddelandet om den fullständiga massakern på alla hvita i Peking kom. Yang-Schi-Kai hör till en af de kraftigaste figurerna inom Kinas högsta mandarinklasser. Han är en ännu jämförelsevis ung man och torde komma att spela en betydande roll i Kinas närmaste utvecklingshistoria.

TVÅ CELEBRA MUSICI.

Vi bringa här ett lyckadt porträtt af tvänne framstående konstnärer, af hvilka den ene, violinvirtuoson *Eugène Ysaye*, ätnjuter världsrökt

och den andre, *Raoul Pugno*, är en i Paris högt uppburen pianist. Dessa båda celebra musici komma att konserteras i Stockholm, Göteborg och Malmö i början af oktober, hvarmed höstens musiksäsong blir inledd på det mest glänsande sätt.

De båda artisternas samspel har af utländska kritici fått det mest ampla beröm. Ysaye är känd från föregående besök i Sverige. Den nu 42-årige mästrens glänsande teknik och känslofulla föredrag ställer honom bland de allra främste af nu levande violinister. Raoul Pugno prisas för ett pianospel rikt på nyanser och behag, klangfullt och mäterligt.

De båda konstnärernas besök emotses med välförstådt intresse. Naturligtvis komma de att uppträda för en lika talrik som entusiastisk publik. Två så stora och »jämnspelta» artister låta mera sällan höra sig hos oss.

RAOUL PUGNO och EUGÈNE YSAYE.

SVENSK BERGNINGSÅNGARE I UTLANDET.

Nedanstående bild från Afrikanska kusten sändes oss af en amatörfotograf, och vår Londonkorrespondent vidfogar följande upplysningar:

Den 2 maj detta år strandade den österrikiske kollastade ångaren »Hermine» vid Cap Tenés på Afrikas norra kust.

Från flera håll gjordes åtskilliga bergningsförsök, men utan resultat, tills slutligen Neptunbolagets bergningsångare »Herakles», stationerad i Medelhafvet, torsdagen den 21 juni anlände till strandningsstället och med sitt skickliga befäl, erfarne dykare samt enastående moderna bergningsmateriel upptog det flera gånger uppgifna räddningsarbetet. Detta visade sig emellertid af ganska svårartad natur och måste dessutom på grund af ogynnsam väderlek ofta afbrytas. Sedan en del sten under fartygets botten bortsprängts medels dynamit kunde dock pumpning och lossning af lasten påbörjas. Illustrationen visar huru »Herakles» på haveristens babordsida, genom att hålla sina väldiga pumpar i ständigt arbete, möjliggör lastens lossande i den på styrbords sida liggande kustångaren, som förhyrts för detta ändamål. Först sedan

fartyget på detta sätt lättats, kunde dykare påbörja tätningen, som äfven kräfde mycken tid och arbete, då ej mindre än tjugufem bottenplåtar befunnos mer eller mindre skadade. Dessa tätades emellertid medels dynor och planer, som med kettingar och bultar fastgjordes å fartygets botten. Sedan nio sådana planer blifvit ansatta, lyckades »Herakles» flottaga »Hermine» och införde henne efter en svår resa i Algiers hamn den 10 juli 1900.

I. H. L.

Svenska bolaget »Neptun's» ångare »Herakles» bergar den vid norra Afrikas kust strandade österrikiska ångaren »Hermine».

GALLEGHER SOM REPORTER.

EN TIDNINGSHISTORIA.

Af RICHARD HARDING DAVIS. Förf. till »Framgång». Öfversättning för HVAR 8 DAG.

Vi hade haft så många pojkar på byrån, innan Gallegher kom till oss, att de alldeles börjat förlora individuella kännetecken och gingo upp i ett sammansatt porträtt af småpojkar, hvilket tilltalades med den gemensamma benämningen »Hör, du!» eller »Hallå, pojkl!»

Vi hade haft sömniga pojkar och lata pojkar och pigga »smarta» pojkar, som efter helt kort bekantskap blefvo så familjära, att vi voro tvungna skicka dem iväg af respekt för oss själva.

Men Gallegher var någonting alldeles olika dem vi förut haft att göra med. Gallegher var liten och undersåsig, kraftigt byggd och muskulös, inte fet och klumpig. Han visade alltid ett lyckligt och förstående leende, som om vi och världen i allmänhet inte alls gjorde det allvar-samma intryck på honom som vi trodde, och hans mörka pigga ögon spelade som en intelligent tax'.

Allt hvad Gallegher kunde hade han lärt sig på gatan — den är i och för sig ingen god skola, men den skickar ut nog så kunniga lärjungar. Och Gallegher hade inte försummat några lektioner. Han visste inte namnet på de tretton första staterna i unionen, men han kände alla konstap-larne i tjuogoandra distriktet och han kunde skilja mellan brandkårens gongong och polis- eller ambulansvagnens på mer än två kvarters afstånd.

Kanske Gallegher i betraktande af dessa fakta inte var någon oklanderlig karaktär, men han var så ung och så gammal för sina år att vi ej kunde låta bli att tycka om honom. Han bodde längst upp i norra delen af Philadelphia, och hur han någonsin kom hem när han gått ifrån *The Press* klockan två på morgonen, var en af byråns gåtor. Ibland hann han fatt en nattspårvagn och ibland gick han hela vägen och kom hem till det lilla huset, där hans mor och han bodde ensamma, vid fyratiden. Någon gång hände det att han fick friskjuts på en tidig mjölkkärra eller någon tidnings expeditivsvagn, som rullade fram med en hop fuktiga tidningar nyss komna ur pressen. Han kände till åtskilliga »nattskäktare» — droskor som krypa genom gatorna på jagt efter försenade passagerare — och när det var mycket kallt brukade han inte gå hem alls, utan krypa upp i en droska och sova till dager.

Glad och munter som han därtill var, ägde Gallegher en förmåga att roa de unga männen i »The Press», hvilken en vanlig dödlig sällan är i besittning af. Hans negerdans på lokalredaktörens bord, när denne herre var nere i sätteriet för att söka skaffa utrymme för ännu två spalter, var alltid en källa till oskyldig glädje för oss och hans imitation af varitékomikerna gjorde till och med ordinarie recensenten glad, hvilken artisterna själfva förgäfvos sökte aflocka ett leende.

Men Galleghers främsta karaktärsdrag var hans kärlek för den sorts nyheter som går under rubriken rättegångssaker. Själf gjorde han sig aldrig skyldig till något brottsligt. Tvärtom var han kriminalspecialist, och hans intresse för alla mystiska karaktärers göranden och låtanden samt hans kannedom om deras metoder, deras uppehållsorter och deras antecedentia gjorde honom ofta till en värdefull bundsförvant för vår polis-reporter, hvilkens dagliga artiklar voro den enda

del af tidningen som Gallegher aktade för godt att läsa.

Hos Gallegher var detektivsinnet abnormt utveckladt. En gång hade tidningen skickat honom till ett barnhem, hvilket misstänktes för att skötas illa, och Gallegher spelade föräldralöst barnhusbarn så väl samt hade ögonen så öppna för allt som försiggick rundt omkring honom, att den historia han berättade om behandlingen af barnen var tillräcklig att rädda de stackars små från föreståndaren och få denne i fängelse.

Vid tiden för vår berättelse fanns det endast två nyheter i tidningarne. Den minst viktiga af de båda var den stora brottningen mellan Förenta staternas dåvarande och blifvande champion; den skulle äga rum i närheten af Philadelphia. Den andra saken var Burbankmordet, hvilket fyllde alla tidningar i världen från Newyork till Bombay.

Richard F. Burbank var en af Newyorks mest framstående järnvägsjurister. Han var naturligtvis ägare af en mängd järnvägsaktier och en mycket rik karl. Man hade och talat om honom som politisk aspirant till många höga ämbeten. Klockan sex en morgon anträffades han af sin betjänt vid trappan i sin tambur med två pistolsår strax ofvan hjärtat. Han var stendöd. Hans kassaskåp, till hvilket endast han och hans sekreterare hade nycklarne, var öppnadt och 200,000 dollars i obligationer, aktier och pänningar voro borta. Äfven sekreteraren saknades. Hans namn var Stephen S. Hade, detta och hans signalement hade telegraferats öfver hela världen. Det fanns tillräckligt med indicier, för att utan någon möjlighet af misstag bevisa att han var mördaren.

Mordet gaf anledning till ofantligt mycket diskussion och en mängd stackare arresterades öfver hela landet och sändes till Newyork för att identifieras. Tre personer hade häktats i Liverpool och en just när han landsteg i Sidney. Men mördaren var fortfarande på fri fot.

Vi talade en afton, liksom alla andra, på redaktionen om mordet, och lokaldirektören yttrade att den som lyckades träffa på Hade och överlämna honom i polisen kunde vara säker om en förmögenhet. Några af oss trodde, att Hade hade lämnat landet från någon mindre hamn och andra voro af den åsikten att han grävt ned sig på något billigt logihus i Newyork eller i någon liten stad i New-Jersey.

»Det skulle inte förvåna mig», sade en af redaktionen »om jag mötte honom här midt i Philadelphia. Naturligtvis är han förklädd, men man känner alltid igen honom därpå att pekfingeret är borta på högra handen. Det fick han afskjutet när han var gosse.»

»Man får titta efter en karl som är klädd som en slusk», sade lokaldirektören, »ty han försöker utan tvifvel uppträda så litet gentlemannalikt som möjligt.»

»Nej, visst inte», inföll Gallegher med denna lugna oförskämndhet, som gjorde honom så dyrbar för oss. »Sluskar gå inte klädda i handskar och ni förstår väl att han måste använda sådana. Det första han tänkte på, efter att ha expedierat Burbank, var det förlorade fingret och hur han skulle dölja det. Han stoppade upp det fingret i hand-sken med bomull så att det skulle se ut som ett

vanligt finger, och så fort han tager af sig den handsken så är han fast, och det är det han vet, förstår ni. Och därför är det en karl med handskar som man först måste titta efter. Jag har hållit på med det i två veckor nu och jag kan tala om att det är ett drygt göra, för alla människor ha handskar den här årstiden. Men om man tittar länge nog så skall man hitta honom. Och när ni tror att det är han, så gå fram till honom och räck fram handen som en gammal vän och skaka tass me'n. Och om ni då känner att pek-fingret icke är riktigt kött utan bomull, så hugg fast i honom med högra handen och fatta tag om hans strupe med den vänstra och ropa på hjälp.»

En paus uppstod.

»Jag ser», sade lokalredaktören, »att Galleghers resonemang har gjort intryck på eder och jag kan också förstå, att innan veckans utgång alla mina unga medarbetare komma att vara inom lås och bom för antastande af oskyldiga personer, hvilkas enda brott består i att ha handskar på sig midt i vintern».

* * *

Det var ungefär en vecka efter detta samtal som detektiven Hefflefinger, tillhörande Newyorkchefen Byrnes' folk, kom ned till Philadelphia för att taga en inbrottsstuf, hvilken emellertid vid hans ankomst hade lyckats komma undan. En af våra reporters hade arbetat i en Newyorktidning och kände Hefflefinger och denne kom till byrån för att höra om han där kunde få några upplysningar om sin man.

Han gaf Gallegher sitt kort. När pojken läst det och upptäckt hvem det var, blef han så demoraliserad, att han var till absolut ingen nytta.

En af »Byrnes' detektiver» var för Gallegher en mycket mer vördnadsingifvande person än en medlem af kabinettet. Han fick fatt i hatt och öfverrock, och lämnande sina skyldigheter åt andra skyndade han ut efter föremålet för sin beundran, hvilket fann hans idéer och kännedom om staden af så stort värde och hans sällskap så underhållande, att de blefvo helt förtrogna och tillbragte återstoden af dagen tillsammans.

Under tiden hade chefen bedt sina underordnade upplysa Gallegher om, när han behagade komma in, att man icke längre hade behof af hans tjänster. Gallegher hade syndat på nåden en gång för mycket. Okunnig härom var han tillsammans med sin nyförvärfvade vän till sent på kvällen och begaf sig först vid middagstiden dagen därpå till *The Press*.

Som jag nämnt, bodde Gallegher i den aflägsnaste delen af staden, inte många minuters promenad från Kensingtonstationen, därifrån Newyorktågen afgingo. Just utanför denna station rusade en slätrakad, välklädd man förbi Gallegher och uppför trapporna till biljettluckan. Han höll en promenadkäpp i högra handen och Gallegher, som med beundransvärdt tålmod fixerade alla handskklädda händer han såg, upptäckte att, under det att tre fingrar på mannens hand slöto sig om käppen, stod den fjärde rakt ut nästan i rät linie med handen.

Gallegher stannade och drog efter andan. En darning genomför hans lilla kropp och hans hjärna frågade om det kunde vara möjligt. Men möjligheter och sannolikheter fick man diskutera sedan. Nu var det blott tid att handla.

I ett ögonblick var han fatt mannen och hängde honom i hälarne med ögonen fuktiga af rörelse.

Han hörde honom be om en biljett till Torresdale, en liten station strax utanför Philadelphia, och när mannen var utom hörhåll men ännu i sikte köpte Gallegher en till samma plats.

Den främmande gick in i en rökkupé och satte sig vid ena ändan nära dörren. Gallegher tog plats i andra ändan. Han darrade i hela kroppen och kände ibland liksom svimningssymptom. Han antog att det kom sig af fruktan, inte för något kroppsligt ondt som skulle vederfaras honom utan för möjligheten att han skulle misslyckas i sitt tilltag.

Den främmande slog upp sin rockkrage öfver öronen, så att den gömde nedre delen af ansiktet, men den kunde inte dölja de oroliga ögonen och de tätt slutna läpparne, hvilka tydligen angäfvomördaren Hade's signalement.

De voro i Torresdale på en halftimme. Den främmande steg genast ut och skyndade med snabba steg längs vägen som ledde till stationen. Gallegher gaf honom hundra alnars försprång och följde därpå långsamt efter. Vägen gick mellan åkerfält och förbi några träbyggnader som lågo ifrån vägen nere i köksträdgårdar. Ett par gånger vände mannen på huvudet, men han såg bara en tråkig vägsträcka och en pojke, som arbetade sig fram genom slasket, och då och då stannade för att kasta snöbollar på försenade sparvar.

Ufter tio minuters promenad vek den främmande in på en sidoväg, hvilken ledde till endast ett ställe, Eagle Inn, ett gammalt värdshus som nu mäst var känt som tillhåll för spellystna och som valplatsen för tuppfäktingar. Gallegher kände väl till platsen. Han och hans unga kamrater hade ofta varit där och plockat valnötter under fridagarne på hösten. Värdshusvärdens son hade ofta följt med dem på deras exkursioner, och ehuru stadsgatpojkarne betraktade honom som en »dum bonde», buro de dock en viss respekt för honom på grund af hans kännedom om hund- och tuppfäktingar.

Den främmande gick in genom en sidodörr. Gallegher var framme ett par minuter därefter och gick då först att söka reda på sin lekkamrat, unge Keppler.

Denne anträffades i vedboden.

»Dä' inte svårt te' gissa hvad du kommer hit för», sade han med ett leende, »dä' för brottningen».

»Hvilken brottning?» frågade Gallegher.

»Hvilken brottning? Brottningen förstås!» svarade hans kamrat med stolt förakt i tonen. »Den ska' bli i kväll. Det vet du lika bra som jag. Åtminstone vet din sportredaktör om den. Han fick en vink i går kväll, men det har du inte godt af. Du ska' inte tro att det finns någon utsikt att få kika på. Biljetterna kosta tvåhundra-femti dollars stycket».

»Huitt!» hvisslade Gallegher, »hvar ska' den bli?»

»I ladan där», hviskade Keppler. »Jag hjälpte dem att spanna repen i morse, det gjorde jag.»

»Jösses, hvad du har tur», utropade Gallegher smickrande och afundsjukt. »Kunde inte jag bara få kika ett litet tag på den?»

»Kanske», sade den belätne unge Keppler.

»Det finns ett fönster med trälucka på bortsidan af ladan. Du kan komma in den vägen, om du har någon som kan hissa upp dig dit.»

»S-ä-g», började Gallegher, som om han just nu kommit att erinra sig någonting, »hvem är den där herrn som kom ner hit strax före mig — han med slängkappan. Har han något att beställa med brottningen?»

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

A. F. Hj. af KLINTBERG.

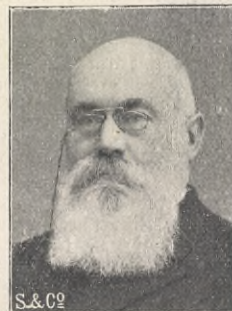
FÖDELSEDAGAR.

Kontreamiralen *A. F. Hj. af Klintberg* fyllde den 8 sept. 65 år. Såsom chef för flottans stab, och såsom militär ledamot af högsta domstolen, har f. d. adjutanten hos hertigen af Dalarne gjort sig väl förtjänt af den erkänsla som kommit på hans lott. Amiral K. är en af de få svenskar, som deltog i Englands strider på Nya Zeeland. Han var 1863—65 anställd i engelsk örlogstjänst och med i striderna vid Rangiriri och Rangiaohia samt stormningen af Gale Pah. Sedan 35 år tillbaka innehar han guldmedalj för tapperhet till sjös. 1871 mottog han engelsk medalj för sitt deltagande i dessa strider.

Landshöfdingen i Upsala län *Per Johan Bråkenhielm* fyllde den 8 sept. 60 år. Det nit han såsom landshöfding, såsom ordförande i Upsala läns hushållningssällskap och i styrelsen för landbruksinstitutet vid Ultuna utvecklat, har icke dämpat den friska lifsglädje, som alltid utmärkt honom och ger hans höfdingenskap i Fyrisstaden ett stänk af studentikos ungdomlighet, hvilken gör honom synnerligen populär.

Bankiren *Carl Cervin* i Stockholm fyllde nyligen 50 år. Det Cervinska namnet intager en af de mest framstående platserna i vår finansvärld. Den ansedda firman grundades, som bekant, af Carl Gustaf Cervin, hvilken i vida ut-och inländska bankkretsar var synnerligen bekant. Han afled i fjol. Hans son har gjort sig bemärkt för samma egenskaper, hvilka skapade faderns ställning: finansbegäfnings i förening med ett redbart och urbart väsen.

Kontrollören vid packhusinspektionen i Stockholm *Ernst Kock* fyllde den 3 sept. 40 år och blef då föremål för en hjärtlig hyllning af kamraterna inom verket, hvilka till honom öfverlämnade en hedersgåfva, som uttryck af tacksamhet för det nit, som hr K. alltjämt visat för tullkårens bästa, dels genom redaktörsskapet af tidningen »Notiser från tullverket», dels genom sitt energiska arbete för god kamratanda, gagnande reformer och för bildandet af Sveriges allmänna tulltjänstemannaförening.

PER JOH. BRÅKENHIELM.

CARL CERVIN.

ERNST KOCK.

AFSKED.

Chefen för Värmlands regemente öfverste *E. A. Winroth* erhöi för någon tid sedan begärdt afsked. Öfverste W. är född 1839, blef officer 1858, underlöjtnant vid Svea Artillerireg. 1860, kapten vid Andra Lifgardet 1875, major 1886 och 1889 öfverstelöjtnant vid Vestgöta regemente. Sedan 1892 var W. chef för Värmlands regemente och förvärfvade sig under denna tid stora sympatier, på hvilka han ock vid sin afgång fick röna uppriktiga bevis.

Jönköpings regemente hemförlöfvades vid årets sista möte för sista gången af regementschefen öfverste *F. A. Åstrand*, som före nästa års vapenöfningar kommer att lämna regementet. Öfverste Å. uttalade i hjärtliga ordalag därvid sitt tack för den gångna tiden och välönskningar för regementets framtid, hvarpå regementet svarade med den lifligaste hyllning. På e. m. gaf officerskåren middag för öfverste Å., hvarvid öfverstelöjtnant C. O. Meurling å officerskårens vägnar ägnade den afgående chefen några tacksamhetens ord för allt hvad han gjort till regementets bästa.

Vid slutmötet med Helsingeregemente å Mohed tog öfverste *K. R. F. Reuterskiöld* farväl af regementet, därvid han uttalade den kärlek han närt för regementet och sin förhoppning att denna kärlek skulle delas af en hvar vid detsamma. Vid officerskårens middag för öfversten utbragte öfverstelöjtnanten greve De la Gardie den afgående chefens skål.

E. A. WINROTH.

F. A. ÅSTRAND.

K. R. F. REUTERSKIÖLD.

DÖDSFALL.

Den 10 sept. afled i Arboga den anseende ingenjören *Samuel Gjers*, i en ålder af 60 år.

Efter ha utexaminerats från Chalmersska institutet i Göteborg förvärfvade G. sig under vistelse i utlandet, särskildt Amerika, stor praktisk erfarenhet. Efter återkomsten grundade han i Arboga i förening med sin svåger, ingenjören Leonard Qvist, den framgångsrika, kända och aktade firman Qvist och Gjers, hvars turbinkonstruktioner särskildt kommit till användning vid de flesta kraftstationer i Sverige. Den aflidne var högt värderad för sin duglighet och rastlösa arbetsamhet samt sina vackra personliga egenskaper.

SAMUEL GJERS.